अक्षरं न क्षरति न क्षीयते वाक्षरं भवति वाचो ऽक्ष इति वाक्षो यानस्याञ्चनात्र-त्प्रकृतीतरद्वर्तनसामान्यादिति ॥ अयं मन्त्रार्थचिन्ताभ्यूहो ऽभ्यूढो ऽपि श्रुतितो ऽपि तर्कतो न तु पृथक्त्वेन मन्त्रा निर्वक्तव्याः प्रकरणाश एव तु निर्वक्तव्याः । न क्षेषु प्रत्यक्षमस्त्यनृषेरतपसो वा पारोवर्यवित्सु तु खलु वेदितृषु भूयो विद्यः प्रशस्यो भवती-त्युक्तं पुरस्तात् ॥ मनुष्या वा ऋषिषूत्क्रामत्सु देवानब्रुवन्को न ऋषिर्भविष्यतीति तेभ्य एतं तर्कमृषिं प्रायच्छन्मन्त्रार्थचिन्ताभ्यूहमभ्यूढम् । तस्माद्यदेव किं चानूचानो ऽभ्यूह-त्यार्षं तद्भवति ॥ १२ ॥

हृदा तष्टेषु मनसो जवेषु यद्ब्राह्मणाः संयजन्ते सखायः।
अत्राह त्वं वि जहुर्वेद्याभिरोहब्रह्माणो वि चरन्त्युत्वे॥

हृदा तष्टेषु मनसां प्रजवेषु यद् ब्राह्मणाः संयजन्ते समानाख्याना ऋत्विजो ऽत्राह त्वं विजहुर्वेद्याभिर्वेदितव्याभिः प्रवृत्तिभिरोहब्रह्माण ऊहब्रह्माण ऊह एषां ब्रह्मेति वा । सेयं विद्या श्रुतिमतिबुद्धिः । तस्यास्तपसा पारमीप्सितव्यं तद्दिदमायुरिङ्गता न निर्वक्तव्यं तस्माच्छन्दस्सु शेषा उपेक्षितव्याः । अथागमो यांयां देवतां निराह तस्या-स्तस्यास्ताङ्गाव्यमनुभवति ॥ १३ ॥

इति निरुक्ते त्रयोदशो ऽध्यायः ॥